

Русалонька із 7-В, або Прокляття роду Кулаківських (скорочено)

Марина Павленко

Марина Павленко

*Повість-казка "Русалонька із 7-В,
або Прокляття роду Кулаківських"*

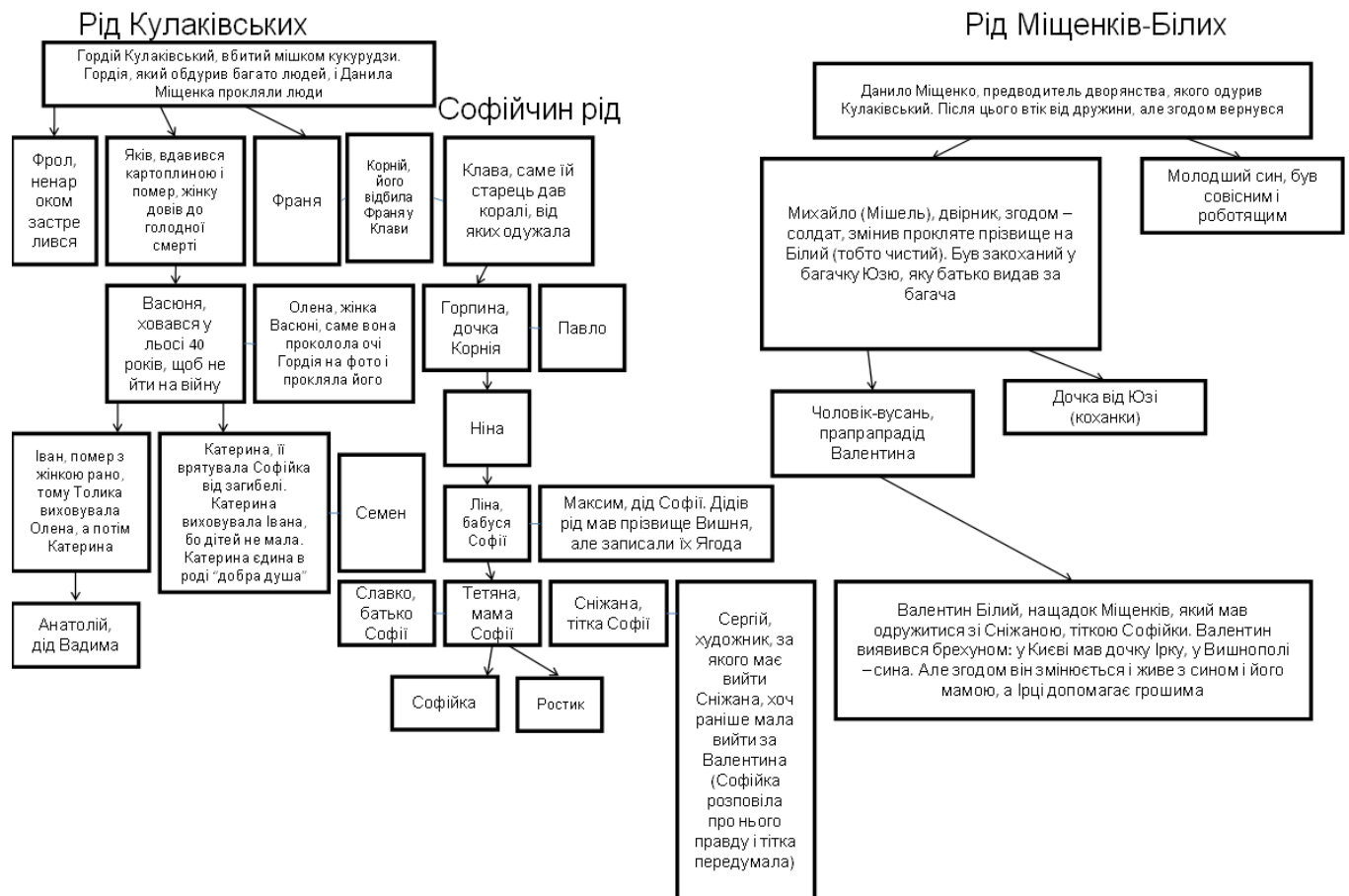
*Стислий переказ по главам, та схема родоводів в творі; автор
переказу: Світлана Перець.*

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

1. Вони знову!

Софійка плакала над казкою Андерсена "Русалонька": нетямущий і красивий принц (схожий на однокласника Вадима Кулаківського) не розуміє, що його врятувала Русалонька, і танцює з іншою (схожою на Ірку Завадчук). Софійчина тітонька Сніжана підходить до дівчинки і каже, що малою теж плакала над цією казкою.

Скоро у тітки весілля з Валентином (він поламав ногу на футболі, потрапив у лікарню, і там вони познайомилися). Мама Софійки раділа, що тітка нарешті вийде заміж, бо до Валентина дуже перебирала женихами (її не влаштовували прізвища, але тепер вона буде Сніжана Біла). Мама й тітка самі шили ексклюзивне плаття, а Софійка мусила доглядати тримісячного братика Ростика. Батько Софійки був у відрядженні, родина місяць тому переїхала у нову квартиру. Кожного разу, коли був повний місяць, поверхом нижче Софійка чула дивні звуки: хтось бігав, охкав, стукав, сміявся. Цієї ночі Софійка побігла до мами, яка пригорнула доньку, і так вони сиділи. Коли настав світанок, усе стихло.

2. Вилазка до шафи

Зранку пішли до баби Валі – сусідки навпроти, якій мешканці загадкової квартири довірили ключі, аби поливала вазони. Баба неохоче пішла з мамою і Софійкою на перший поверх. У квартирі був перекинутий стілець і валялася блакитна стрічка. Баба не вважала це дивним. У баби Валі був пухнастий вгодований кіт Фантик, Софійка зауважила, що він чорний.

У школі Софійка дала списати українську Кулаківському, але він не звертав увагу на Софійку, кидав хрущів у сумку Ірки Завадчук. Після уроків додому не хотілось, тому пішла до колишнього сусіда Сашка, який і досі мешкав у напівпідвальчику з мамою і трійнятами сестрами.

Сашко мав "бізнес": важив людей, продавав дрова (гіллячки, які збирав у дворах), ряст. Букетик квітів рясту подарував Софійці. Хлопець хотів зібрати стартовий капітал і "розкрутитися". Колись Софійка допомагала писати йому картонки для товару (хотіла наскладати на комп'ютер, та заробила лиш на морозиво). Дівчинка розповіла хлопцеві про свою гімназію, весілля тітки і пережиті нічні страхи. Переказала навіть казочку про Русалоньку.

Удома мама вже переживала, чому дочки довго не було. Софійці доручили знайти у старій прабабусиній шафі коралі для нареченої Сніжани. Прабабусина шафа не проходила в двері колишньої квартири, тож була зборищем старих речей у підвалі. У новій квартирі вона пролізла у двері. Тато мріяв її реставрувати. На всю довжину шафи була шухляда на замку. Мама загубила ключа, довелося тітоньці відкрити замок невидимкою. Софійка знайшла коралі: коротеньку низку дрібних вишнево-коричневих

трубочок. Мама розповіла, що кожна жінка їхнього роду під вінець одягала ці коралі.

Коли зібралась поскладати назад у шухляду інші речі, помітили, що вона... замкнена! Тітка і мама думали, що закрила Софійка, але вона не закривала.

Тітка дозволила Софійці тримати у себе коралі аж до весілля.

3. Розмова під акацією

У школі після уроків на Софійку поглянув Вадим. Виявляється, Софійка забула зняти коралі вдома, і тому на неї всі витріщалися. Але ж Вадим! Він же подивився не тільки через коралі?! Софійка подалася парком і ніби випадково опинилася на стежці, якою ітима Кулаківський. А він сидів на пеньку під акацією і кутив. У родині Софійки ніхто не кутив, Сашко уже й зав'язав. Але хлопець Софійчиної мрії не мусив би палити. Та що робити. Хлопець сказав не судити його, бо в нього складне дитинство: батько лиш гроші висилає, а сам десь далеко живе, мама не з'являється, а баба дістала до живих печінок. А все тому, що рід проклятий. Гроші ведуться, щастя – ні грама: той спився, той убився, татів брат від наркотиків помер, дід щез, а баба казиться, що з проклятим родом зв'язалась. Коли хлопець ішов додому, то просив Софійку нікому не розказувати про прокляття. Дівчинка раділа, що Вадим довірив їй таку таємницю.

4. Прогулянка з Ростиком

Повернувся тато, сидів із Ростиком, а мама насмажила котлет. Прибігла і тітка Сніжана, щоб дошивати плаття. Вона принесла своє фото з Валентином, яке зробили в той день, коли його виписували. На фото Софійка помітила якогось хлопчика біля куща. Він мав такий вигляд, ніби в нього відібрали улюблену цяцьку.

Після сніданку Софійці доручили гуляти з Ростиком, даремно, що сьогодні вихідний. Софійка покотила візочок до Сашкової точки. Сашко радів, бо заробив на ремонт маминих босоніжок. В одній коробці були кошенята, які народила Сашкова кішка. Мама хотіла потопити кошенят, але Сашко не дав. Тепер їх продавав або роздавав в добрі руки. Софійка хотіла кошеня, але мама не дозволяла. Сашко помітив коралі дівчинки. Вона їх зняла і поклала в кишеню. Софійка і Сашко домовилися до того, що дівчинка дорікнула Сашкові, що зі своїм "бізнесом" пропускає школу. Вони мало не посварилися, Софійка покотила візочок з братом додому. Раптом на мить побачила Вадима. Але лишився лиш запах цигаркового диму. Стало чомусь радісно. Вадим – дим! Дим – Вадим!

5. Оглядини

У неділю на святковий обід прийшла Сніжана зі своїм женихом – високим елегантним блондином Валентином. Чоловік подарував мамі квіти, Софійці – набір шоколадок, а Ростикову – 10 доларів. По обіді Сніжана збігала ще раз поглянути на сукню. Валентинові не показали, бо це погана прикмета. Але коралі вирішила показати. Тут Софійка полізла до своєї кишені, щоб віддати їх, але коралів не було.

6. Хлопчик зі світлини

День був не дуже добрим: братик вередував, мама ледве не сварилася, у школі усі звертали увагу на Ірку, хоч у Софійки була гарна зачіска. Після уроків пішла до Сашка, бо думала, що це він узав.

Вдома ще раз все обшукала і натрапила на фото тітки з Валентином, яке вона забула. Софійка відчинила шафу і всілася на лахи поверх шухляди. Випадково зачепила дверці, і вони зі скрипом, що нагадував слово "коралі" зачинилися. Софійка передражнила шафу, сказавши "коралі" і опинилася у тому часі, коли тітка і Валентин робили фото біля лікарні. Софійка сиділа уже не в шафі, а на всіяній хвоею траві. Побачила і того сумного хлопчика, якому запропонувала шоколадку, яку мала в кишені. Він не захотів. Софійка рушила за ним і з'ясувала, що хлопчина з матір'ю мешкають у дрібному півбудиночку над самісіньким крутосхилом, звідки вже починався парк.

Дівчинка захотіла додому і сказала "коралі", але нічого не сталося. Тоді сказала слово справа наліво: "іларок" і опинилася в шафі. Коли тато прийшов з роботи, помітив на одязі Софійки голки сосни, яка у їхньому дворі не росте. Дівчинка була дуже здивована.

7. На хаті

Після уроків Софійка побачила бабу Валю з Фантиком, у якого на повідку була блакитна стрічка – точнісінько така, як у тій квартирі на килимі.

А зранку на стежці, якою ходив Кулаківський почула розмову між ним і якимось типом. Вадим щось йому пропонував купити у нього.

Найголовнішою турботою тепер були коралі. Сніжана говорила, що без них й весілля не буде. Мама поводила себе холодно.

Софійка шукала у дворі коралі і придумала першою піти до Вадима. Бо Русалонька також першою пішла назустріч. Адресу знала з класного журналу. Софійку зустріла бабера з непривітним поглядом і циганським волоссям. Вона жалілася на хлопця, який ходить, де хоче, не вчиться, хоч батько хоче, щоб скінчив гімназію і могоричами з класу в клас Вадима перетягують. Баба жалілась на бісових предків, жаліла, що вийшла за Кулаківського та навіть показала дуже старе фото, на якому був з проколотими очима ситий, з пишною чуприною, чоловік у кожусі.

Раптом прийшов Вадим, Софійка сховала собі фото. Дівчина сказала, що прийшла спитати домашнє завдання з англійської. Домашнього завдання з англійської, виявляється, їм не давали. Розмова не клеїлась, Вадим сидів мов на голках, ніби когось чекав. Незабаром прийшов тип, що був сьогодні під акацією, і Софійка пішла.

8. Підслухана розмова

Вчителька біології на останньому уроці повела Софійчин 6-В на екскурсію до старого парку. Софійка слухала розповідь про дерева, а Вадим був далеко і лозиною полохав жаб понад озерцем. Біля нього було кілька хлопців і нахабна Ірка Завадчук. На центральній алеї Вадим купив Ірці дороге морозиво. Хотів купити і Софійці, але від несподіванки, вона сказала, що такого морозива не любить. Вадим хвалився, що має ліві гроші. Урок давно скінчився, і біологічка дозволила тим, хто живе неподалік, іти додому. Софійка з подивом помітила, що опинилася саме на тій вуличці, де жив загадковий хлопчик зі світлини. Мама кричала на хлопчика, щоб більше не ходив до "татуся Валентина", бо в нього тепер усе для іншої, на весілля. Софійка не вірила

вухам.

9. Чоловік із виколотими очима

Софійка зустрілась з Сашком. Усіх кошенят він уже роздав, лишилася Чорнобілка (таку кличку придумав Сашко), яку так хотіла дівчинка.

Удома все думала про кошеня, яке могло би жити під ліжком. Згадала про фото, яке дала Вадимова баба. Софійка бере світлину і зачиняється в шафі. Опинилася у кімнаті, де фотограф робив фото тому чоловікові. Той самий кожух, а от борода – руда, як вогонь, а очі жовті, хитруваті. Софійка ховалася за ширмою і почула, як цей чоловік говорив, що цілий Вишнопіль дізнається про Гордія Кулаківського. Гордій виходить у двері, Софійка – за ним і опиняється у зимовому містечку: двоповерхові будиночки, магазинчики, присипані снігом фонтани, солом'яні стріхи. У Софійчиному світі була весна, травень, тому дівчинка добряче змерзла.

Коли тітонька Сніжана відкрила шафу, Софійка була уся крижана.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

10. День відчинених дверей

Софійка лежала хвора, боліло горло, розколювалась голова, але мама не сердилася і догоджала хворій. Приходила баба Валя за цибулею і була привітна. Потім прийшов Валентин просити маму, щоб вмовила свою сестру викинути з голови намисто і не відміняти весілля. І тут вийшла Софійка і сказала, що їй снився маленький хлопчик, якого покинув тато і одружується з іншою, а синові не хоче дати грошей на цирк. Ошелешений Валентин відразу пішов. Згодом прийшла Сніжана і сказала, що плаття дошиє: якщо не вийде у ньому заміж, то продасть.

Коли прийшов Сашко і сказав, що один тип пропонує йому торгувати коралями, Софійка вмовила маму відпустити її з Сашком. Дівчинка думала, що Сашко вкрав коралі і їх вдасться повернути.

Тип виявився той самий, що приходив до Вадима. Він сказав, що Вадим продав йому непогані коралі. Це були Софійчині коралі! Сашко не винен. Тип хотів за коралі чималу суму. Тому Сашко і Софійка сиділи мовчки, слухали інструктаж і споглядали зразки. Домовилися зустрітися завтра о цій же порі. Софійка усе зрозуміла і попросила вибачення у Сашка. Хлопець не розумів, за що.

Малюфонтанна, три. Сюди прилетіла, щойно попрощалась із Сашком. Вадим у всьому признався: його тягне красти, хоч гроші має, це все його прокляття. Коралі вкрав того дня, коли Софійка гуляла з братом. І морозиво у парку купував на гроші за коралі. Софійка вирішила звільнити Кулаківського від прокляття.

Приїхала бабуся, щоб допомогти в підготовці до післязавтрашнього весілля.

11. Щедрий вечір, добрий вечір

Софійка знову мандрує у часі. Вона ховається і підслухує у хаті розмову Гордія Кулаківського й предводителя Міщенка. Гордій щедро частує гостя і наливає побільше алкоголю. Міщенко напивається, і Гордій дає йому підписати якийсь документ. Тоді

ховає документ у скриню і випроваджує гостя. Софійка залишилася в кімнаті. Чула тільки, як рипнули двері, як хихотів господар і як даленіло хрипке і п'яне: "Щедрий вечір, добрий вечір".

12. Бабусині історії

Коли Софійка прийшла додому, бабуса Ліна і мама розкладали численні покупки: готувалися до весілля. Софійці доручили Ростика, а коли він заснув, дівчинка допомагала на кухні. Бабуса розповідала історії про своїх бабусю і дідуса, які були щасливі разом. Коралі в бабуні були ще з дитинства. Бабуса Ліна не знала, звідки вони взялися.

Бабуса розповіла про корову Квітку, яку мали її бабуса і дідусь. Корова була гарна, але давала дуже рідке молоко. У голод мусили обміняти корову на пшеницю, бо коралів бабуса жаліла обміняти.

Софійка розуміла, що коралі в родині дуже оберігали.

13. Замість весілля

Ясного суботнього ранку Сніжана якраз приміряла готову сукню. Коралів не було, тому сукню зняла і повісила у куток шафи. Відбувся розкішний обід, бо ж готувалися до весілля, але тітка вперлася... Валентин покрутився похмурою тінню і невдовзі зник.

Софійка поклікала тітку і повела до будинку сумного хлопчика. Його мама кричала, що у Валентина тепер нічого для них нема, хоч чоловік і дав хлопчикові гроші на цирк. Хлопчик угледів біля хвіртки Сніжану. Жінка повела Сніжану до хати, забувши і про сина, і про Софійку. Коли вже виходили за хвіртку, зіткнулися... з Валентином. Сніжана чемно відступилася. Ввічливо попрощалась. Усе було зрозуміло без слів. Казка, яка не завершилась весіллям.

Потім Софійка повела тітку до типа, що торгував коралями. Він був на міліні і трохи спустив ціну. Коралі знов належали тітці. Вона вважала їх зникнення Божим провидінням, яке завадило шлюбу.

14. Гірке похмілля

Софійка помандрувала з шафи у старий Вишнопіль. Його площа вирувала, гула й клетотіла. З собою Софійка мала коралі, які, як виявилось, робили її невидимою.

Софійка вслухалась, що говорять на зборах. А там говорили, що маєтки Жуковських, Пашковських, Їжакевичів, Дульських і Старосвітських, а також їхнього предводителя Міщенка віднині продані панові Гордієві Кулаківському, і всі гроші сплачено Данилові Міщенкові, під чим він власноручно підписався. Міщенка усі били, він виправдовувався, що не знає, як це сталося.

Вийшов Гордій Кулаківський і сказав, що кожному дозволяє викупити, якщо хочуть, свою частку.

Міщенко тікає з дому, залишивши сивого батька і дружину з двома синами.

15. Поповнення родини

У неділю Софійка гуляла з Ростиком і провідала Сашка. Він бідкався, що всім трьом сестрам потрібне взуття, тому мусить заробляти більше. Чорнобілку так ніхто й не купив. Софійка принесла її додому, бо мама саме була добра до доньки через вчорашні

події. Випивши валер'янки, мама змирилися з кошенятком. Бабуся пообіцяла, що кішку завжди можна буде віддати їй у село. Сніжані і татові кошеня теж сподобалося.

16. Порада

Софійці набридло швендяти за Гордієм Кулаківським, який доводив до кінця нещодавню оборудку. Вона втомлено зупинилась перед церквикою на майдані. Софійка була невидима, але її відчув сліпий старець біля церкви. Він сказав: "Людам не дано міняти обставини. Хоча іноді варто спробувати. Надто ж – коли хочеться змінити на краще. Тут, дитино, тобі нічого робити. Кулаківського його жертви вже прокляли".

Старий сказав, що Міщенко відмолили від проклять родичі. А щодо Кулаківських: треба Софійці пробиратися потрохи вперед, від покоління до покоління, і десь зустріти ту мить, коли можна спинити інший злочин. Старий більше нічого не хотів говорити, лиш сказав, що цей момент буде тоді, коли небо зійдеться з землею.

17. Нічна гроза

Уночі була буря. Софійка завжди боялася грози. Добре, що Чорнобілка згорнулася під грудьми клубочком. Та раптом кошеня стрепенулось, Ростик заплакав. Дівчина зрозуміла, що у квартирі під ними знову крик, сміх, шум, хоч сьогодні не повня. І скінчилося усе раніше.

18. Канікули почалися

Софійка геть погано спала цієї ночі. Можливо, це витівки баби Валі? Але ранок був приємним, бо почалися канікули. Софійка тепер семикласниця. Збиралася віднести до Сашка свої дві пари босоніжок і деякий одяг для його сестер. На виході розминулась із бабою Валею і Фантиком, у якого довкруг шиї була блакитна стрічка.

У дворі дотяглась до вікна таємничої квартири. Все на місці. Меблі не перекинуто. Але з дивана просто на килим у перських узорах звисала блакитна стрічка.

Софійка переповіла Сашкові свої нічні жахи. Вирішили якось пробратися у ту квартиру і поспостерігати, що відбувається.

Потім Софійка зателефонувала Вадимові і попросила принести кілька давніх фото. Хлопець сказав, що прийде на знайоме місце під акацією після восьмої вечора. Софійка довго вагалася, у що вдягнутися на зустріч.

Прийшла тітка Сніжана і сказала, що їде до Половинчика навідати маму, Софійчину бабусю. Тітка розповіла, що приходив Валентин, миритися, хотів почати все спочатку.

На зустрічі Софійка сказала, що знає гарного екстрасенса і треба старі фото предків, щоб зняти прокляття. Вадим дав декілька фото. Запропонував піти у кафешку. Софійка не погодилась на такий серйозний поворот і пішла додому.

19. Двірник-дворянин

Найдавніше фото було з 1910 року. На ньому – красивий юнак у формі з оберемком білого бузку. Софійка помандрувала у той момент. Була невидима, бо мала на собі коралі.

Виявилось, що юнака звати Мішель, він двірник, бо спокутує батькову провину. Хлопець кохає панну Юзю. Вони разом вирішують тікати до маєтку хлопця і щасливо

зажити в двоповерховому будиночку. Хлопець сказав Юзі, що лиха доля змусила його, дворянина з діда-прадіда, працювати нещасним двірником. Але від сьогодні вони житимуть інакше, створять сім'ю. Закохані поїхали бік Вишнополя.

Позаяк їхати було довгенько, Софійка вирішила поки що повернутись додому.

20. Ревізія в шухляді

Удома спати чомусь розхотілося. Софійка читала "Русалоньку", аж раптом рипнула шухляда у шафі. Дівчина і Чорнобілка взялися до ревізії, перед тим Софійка не так швидко, як Сніжана, спромоглася відімкнути шухляду. Софійка знайшла газету, у якій було повідомлення, що раптово збіднілі дворянські родини просяться на службу до землевласника Гордія Кулаківського. Він погодився за низькою ціною продати їм для проживання кілька невеличких будинків. Зважаючи на заслуги перед містом, дозволив безкоштовно мешкати в своєму колишньому домі тільки родині безвісти зниклого предводителя дворянства Данила Міщенка.

Софійці не подобалось, що Кулаківський продав обманутим людям їхні, вкрадені ним же, помешкання.

В іншій газеті було повідомлення, що Міщенков бажає познайомитись із молодою, красивою, заможною вдовою.

21. Печальний фінал майже казки

До Мішеля і панни Юзі Софійка повернулась, коли ті під'їжджали до Вишнополя. Мішель виявився одним із двох синів Міщенка. А його маєтки – хатиною під солом'яною стріхою. У тісній чистій кімнатині мати якраз лагодила до столу картоплю-нелупку, Мішелів брат сидів на лаві. На печі був сивий дід. Відколи родину одурив Кулаківський, жили дуже бідно. Згодом приїхав батько панни, забрав її, а Михайла арештували. Юзя уже не хотіла жити з Михайлом, бо той збрехав про двоповерховий маєток.

Софійка не розуміла, як опинилася в Кулаківського фотографія Міщенкового сина, навіщо їй проникати ще й у Міщенкове минуле? І ще шкодувала, що кохання Юзі виявилось порохнявим.

22. У Половинчику

У селі бабуса частувала Софійку і Сніжану жареною рибою, яку ловив дід на Відьминому ставку (казали, що на березі жила відьма і колись там утопила когось, тому така назва).

Софійка і тітка пішли до дідуса на ставок. Минаючи густий верболіз, наткнулися на бабцю, яка беззвучно щось примовляла. За верболозом, біля мольберта стояв молодий довговолосий чоловік. Водив пензлем по палітрі й зиркав у їхній бік: очевидно, саме малював загадкову місцинку.

Коли дійшли до дідуса, він розповів, що село зветься Половинчиком, бо половина тутешнього жіноцтва з нечистою силою знається. Потім сказав, що чоловік з мольбертом – художник з Києва, живе на околиці, в хатині якогось знайомого. Дивакуватий, ні з ким не знається. Його й прозивають за це Пустельником.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

23. Кобила Мальва

Ввечері бабуся показала фото своєї прабабці Клави, а Софійчиної прапрапра. Клава померла молодою, коханий від неї відвернувся, вона сама доньку ростила. Хворіла тяжко, потім ніби одужала, проте щастя не зазнала. Це вона ті коралі десь узяла, ось тільки не вбирала ніколи.

На іншому фото були чоловік і жінка (дідуньо Павло й бабуня Горпина, що виходила заміж в коралях) і дівчинка. За ними ж стояла кобила Мальва, яка спочатку була улюбленицею панни Юзефи. Батько її розводив коней. Юзефа зібралася заміж за батрака, але її віддали старому багатому графові, який не терпів кобили. Свою улюбленицю Юзефа пожертвувала на фронт першої світової. Кобилу перепродували, поки не придбав її дідуньо Павло.

24. Відьмин ставок

Софійці було добре в селі, сумувала лиш за Чорнобілкою і шафою.

Софійка з тітонькою Сніжаною пішли купатися. Вертаючись, уже вдруге минули Пустельника, який не звертає на них жодної уваги, то й вони не помітили його.

Знову проходять мимо старої-пресухої бабці на старому-пресухому пні. Бабця розповіла, чому ставок називається Відьминим. Колись тут жила її мама, готувала зілля. Одна жінка із самого Вишногополя до неї прибилася і просила привернути чужого хлопця, зжити зі світу суперницю. Мати бабусі згубила невинну душу, втратила й хлопця! І та жінка вишнопільська щастя не мала: не своєю волею жив із нею чоловік. Бабця вважала свою маму відьмою і приходила сюди просити прощення.

25. Від чого здатен пропасти настрій?

На автовокзалі Софійку зустрічали мама з Ростиком і Чорнобілка. Софійка тягнула візочок з братом, а мама несла гостинці з села. Софійка розповіла про Пустельника. Раптом між перехожими Софійка побачила Ірку Завадчук, пофарбовану (білий верх – чорний низ), з приємним запахом від духів. Мимоволі Софійка оглянула себе збоку: чи личить їй візочок, чи не дуже стара і товста її мама? Веселий настрій Софійки раптом зник.

26. Страшна випадковість

На фото, які дав Вадим, Софійка побачила жінку з молодиком. Для сина він був завеликий. Фото було на тому ж тлі, що й чоловік із виколотими очима.

Софійка перенеслася у часі. Молодика звати Фрол, жінка біля нього – його старша сестра Франя, стара дівка, яка хоче вийти за Корнія. Але Корній має дівчину Клаву. Тому Франя хоче піти до ворожки, щоб допомогла. Фрола це не цікавить, він думає про полювання.

Вдома Франя і Фрол застали батька – старого Кулаківського, який не дозволяє топити у хаті, щоб зекономити. Фрол раптом застрелився, бо необережно витяг зброю зі скрині. Кулаківський мав ще одного сина.

27. Франя не здається

Після побаченого Софійка вдома не відходила від рідних. Тато навіть дивувався: то завжди зачиняється в кімнаті, а це не відходить від гурту.

Ночами Софійка тремтіла від страху. Прокляття таки діяло: як мовить Вадим, бабки є, щастя – ні грама! Що могла зробити Софійка? Та і небо з землею не сходилось ніде. Отже, тут вона діяти не могла.

Софійка знову у минулому. Франя прийшла до ворожки після похорону брата. Ворожка сказала налякати Клаву (кохану Корнія) на ставку, а Корнієві давати пити зілля.

Франя сховалась за широким престарим деревом і стала чекати. І тут з'явилася Софійчина прапрапрабабця Клава! Тільки молода. Франя вискочила з-за дерева. Клава сторопіла, звереснула. Замість утікати до берега кинулась у ставок. Дівчата, які теж ішли прати й усе бачили, вчасно витягли сердешну на суше.

28. Побачення з бомжиком

Софійка зустрілася з Сашком, який подарував їй букет півоній. Хлопець сказав, що третя сестра вже теж має взуття, а він влаштувався кур'єром на одну фірму.

Сашко і Софійка згодом перестріли Вадима. Сашко саме побіг купувати дівчині шоколадку. А Вадим насміхався з візочка, квітів і кошеняти, яке Софійка взяла з собою. Вадим підколював, що скоро у Сашка і дівчини до весілля дійде.

29. Приборкання непокірної

Частенько сумувала за Половинчиком. Одного разу взяла фото з Мальвою, прапрадідусем Павлом, прапрабабунею Горпиною і малою Ніною (прабабою) і подалася до шафи.

Дідусь Павло з кобилою Мальвою пішов у поле орати. З'явилися червоноармійці і забрали у діда кобилу. Натомість дали сірого, волохатого, поганого коня. Того ж дня в їхньому дворі отаборилися вояки, яких мусили ще й годувати. Ніна плакала. А солдати ніяк не могли осідлати кобилу. Тоді сказали, що вона належатиме тому, хто осідлає. Софійка скинула намисто, вхопила за руку Ніну (свою прабабусю) і повела до Мальви. Дівчинка Ніна змогла її осідлати, кобила тепер була її.

Один із солдатів був Мішка Міщенков, двірник, чи пак дворянин Мішель, Міщенків старший син. Він сам до себе говорив, що бідна Юзя подарувала йому кобилу, коли зрозуміла, що любить Михайла, а не старого графа. Та Мішелеві не потрібна була ні Юзя, ні кобила.

30. Назрівають важливі події

Сніжана приїхала з села і розмовляла з мамою, поки тато співав Ростикові. Софійка зрозуміла, що тітка така щаслива через Пустельника. Сніжана навіть позичила у Софійчиного батька (Славка) альбоми живописців.

Сашко з двору покликав Софійку на балкон. Хлопець сказав, що через два дні повня і вони пролізуть через квартиру у ту страшну квартиру. Сашко ще хотів говорити, як раптом на клумбі з'явилася баба Валя.

Софійка знайшла в старих газетах повідомлення про те, що двірника з маєтку барона N після невдалої спроби викрадення баронової єдиної дочки панни Ю

заарештовано й відіслано до Сибіру на три роки. Все майно злочинця перейшло до рук його опікуна пана К. К – це був Кулаківський. Ось чому в його нащадків і досі валяються світлини Міщенка-молодшого! А Міщенко після Сибіру потрапив на фронт.

Кулаківська ж тим часом підпоює Корнія приворотним зіллям. Парубок Франі не цурається, і вже сам вважає Клаву дурнуватою.

Що ж робити? Часу мало. Мерщій у шафу.

31. Що значить загнати економію?

Софійка йшла услід за Кулаківським-молодшим (Яковом), його дружиною (Лизавета Львівна) і сином (Васюня). Було свято Покрови. Яків був дуже економним: йому було жаль грошей на фото, на навчання сина, на їжу, хоч мав повні засіки. Яків відправив жінку і сина додому, наказав не вечеряти і не світити, а сам пішов у якийсь будиночок, де грали в карти. Там він розповідає людям, що його батька вбив мішок з кукурудзою, який на нього впав. Франя вийшла за Корнія в Половинчик, але не навідується, бо з дому не дали посагу. Яків жалівся, що бідний, хоч вдома мав усе. Тоді чоловік накинувся на страви, які подали. По вечері обважнілий Кулаківський подякував і викотився за поріг, доїдаючи пироги з капусти, які поховав у кишені (Софійка думала, що пироги для сина). У нього був план вечеряти у всіх панів, які думали, що Кулаківські мають на них боргові розписки.

32. Дідусева історія

Софійка з тіткою знов у Половинчику. Софійці завтра проти ночі в зачакловану квартиру лізти, а тітоньку в Половинчик магнітом тягне!

Софійка запитала бабу з дідом, чому ліс у селі називається Міщенським. Виявилось, що колись ліс тримав Міщенко – був у Вишнополі такий, багатий – не багатий, але земелька його якраз під Половинчиком закінчувалась отим ліском. Син Міщенка змінив своє прізвище. Чогось йому розхотілось Міщенком бути. Він ще із дідом дідуса Максима разом документи ходив міняти. Дідові папери у громадянську війну згоріли, мусив поновлювати. І там записали його не Вишня, а Ягода.

Тітонька Сніжана здивувалася, що родове прізвище було Вишня, а не Ягода.

Дідусь розповів, що містечко Вишнопіль заснував могутній та здоровенний козак Вишня. Потім неподалік од його куреня церкву збудували. Софійка зрозуміла, що біля тієї церкви зустрівся старця сліпого.

Тітці дивно було, чому в неї таке дивне ім'я. дід Максим розповів, що коли вона народилася, не могли ніяк імені вибрати. І вирішили назвати іменем того, хто зранку першим у двір зайде. А зранку, у середині жовтня, на подвір'ї лежав сніг. От ім'я і впало з неба.

33. Пристрасті у Половинчику

Увечері тітонька Сніжана все відвертіше нудилась, ніяк не знаходила собі місця. І покликала Софійку погуляти. Тітоньку тягнуло до Відьминого ставка. Причина – художник. Цього разу він малював краєвид зі скелею, але ніякої уваги на тітку не звертав.

Зранку Софійка розпитувала бабу про кобилу Мальву. Виявилось, що її все одно

забрали, але лишилася Маківка – її дочка. Маківку потім забрали у колгосп.

34. Така довга ніч

Софійка подзвонила до мами і сказала, що приїде завтра вранці: добре, що тітонька, захоплена власними переживаннями, пропустила це повз вуха. Бо сьогодні Софійка піде у квартиру на першому поверсі. Сашко підготував драбину, мотузку і сокиру. Софійка – валер'янку. Сашко і Софійка боялися. Хлопець сказав вдома, що працюватиме в нічну зміну, але під подушкою про всяк випадок залишив записку, сповістив, де зберігає свої заощадження.

Кватирка була відчинена: хазяйновита баба Валя регулярно провітрювала помешкання. Сашко поліз першим. Софійку було важче затягнути, бо не влазилася. Місцем засідки вибрали куток за розкладним диваном. Вмостилися на відстані одне від одного: якщо їх колись тут знайдуть неживими, щоб не подумали, ніби в них любов! Між собою поклали мотузок та сокиру.

35. Іди, іди, дощику!.

Ближче до півночі у двері загупали. Прийшов чоловік і просив їсти. молодий голос сказав, що відчинить. Дівчина бігала і шукала свою блакитну стрічку. Не знайшовши, плакала. Той, що прийшов, говорив, що купив нову. "Ха-ха-ха! Ха-ха-ха-ха!". "Ги-ги-ги-ги!". Зареготали всі, кожен на свій лад. Здійнявся гармидер, писк і гвалт. Час від часу влітали якісь блідо-синюваті люди. Незнайомі жоден не схожий на бабу Валю! Стрибали, танцювали, трошили меблі, обривали картини. Усе обірвалося перед світанком після чийогось голосного довгого свисту.

Лиш тепер Софійка і Сашко помітили, що сиділи разом, притиснувшись, міцно вчепившись одне одному в руки. Добре, що не померли, бо якби їх отако знайшли – сорому не обібрались би!..

У кімнатах нічого не змінилося. Порядок, чистота. Меблі цілісінькі. Вхідні двері замкнені.

Тільки на килимі... блакитна стрічка!

Сашко і Софійка чимдуж втекли.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

36. Таємна вечерея

Цього разу потрапила одразу до оселі Якова Кулаківського, який ходив довкола жінки і сварив, що поменшало сала, зникло 5 яєць, нема цукру. Яків пішов. Жінка швидко приготувала вечерю і покликала сина. Їли поспіхом, озираючись і прислухаючись. По трапезі мати перемила й поховала посуд. Мати й син пішли спати, і Софійка вірила, що тепер, після вечері, їм таки вдасться заснути.

37. Що ж далі?

Софійка пішла гуляти з братиком. Приїхала до Сашка, який продавав пакети з липовим цвітом. Сашко вважав, що те, що діялося у квартирі – справа баби Валі. Софійка пропонувала забрати блакитну стрічку.

38. Невдала гостина

У Дульських Якова Гордійовича Кулаківського приймали ввічливо. Але з кухні тепер нічим не пахло.

Почали говорити про Міщенка, який став уже Міщенковим. Він довго переховувався в Кривих Колінах у якоїсь молодички. Потім захворів, а та його належно не гляділа. То він і не дурний: повернувся до Вишнополя й кинувся в ноги рідній жінці! Та простила і тепер глядить його. Син його молодший вдався совісним і роботящим. Оженився, вже й хлопця до школи віддав!

Кулаківський так і не повечеряв. Йому сказали, що якщо хтось тричі поспіль у карти програє – полетить вечеря з вікна. Коли Яків вийшов, почувлась радісна біганина, шкварчання, дзенькіт посуду.

39. Пророкування старця

Софійка гнівалася на себе, що нічого не зробила з прокляттям: найстаршого Кулаківського прибито мішком, його молодшого самовпевнено-легковажного сина застрелила власна зброя, Франя мучиться з Корнієм, який згадує колишнє кохання, а Лизаветі (дружині Якова) ворожка напропорочила голодну смерть.

Не йшло з голови почуте в ще одній мандрівці у минуле. Тоді сліпий старець дав бабуні Клаві заповітне намисто і мовив: "Як народиться в тебе Корнієва дочка, ти одужаєш! І ще пам'ятай: захочеш собі нову долю знайти – вбери ці коралі і не скидай. Коли щастя прагнеш дітям-онукам своїм – убирати не здумай, заховай далеко й подаруй своїй доньці аж на весілля!". Ось чому прапрапрабабуня намиста ніколи не вдягала.

40. Поки там що

Софійка мандрує у час Васюні. У нього є жінка і двоє діток: Іван і Катерина. Іван не може вивчити вірш про Сталіна, мама каже не говорити такого, бо можуть їх вивезти на каторгу. Катерина – дуже хвора дівчинка. Софійка дізнається, що Яків Кулаківський довів свою дружину Лизавету до голодної смерті, а сам удавився картоплиною на чужому обіді і помер.

На подвір'я Васюні приходить старець і просить хліба. Молодиця пішла до хати по хліб, Васюня каже не давати хліба, бо усім не настарчиш. При своєму батечку він навчився гарно хитрувати й маскуватись. Все ж, жінка дала старцеві хліб, бо під виглядом такого жебрака може ходити святий. Старець порадив жінці купити на базарі якнайбільшого баняка, зварити у ньому доброго борщу і нагодувати всіх неімущих за здоров'я раби Божої... Катерини. (він знав, як звали дівчинку).

41. Нейтралізація баби Валі

Сашко зв'язав простирадла і забрався в квартиру, де дістав блакитну стрічку і разом зі Софійкою йде нейтралізувати бабу Валю. Подзвонили у її двері, але вона не відчиняла. Згодом почулось жіноче квиління... поверхом нижче. Двері були не замкнені, Баба Валя лежала під вікном, стогнала і просила води. Баба розказала, що прийшла поливати вазони, а на балконі привид зі стрічкою блакитною угору полетів. Баба твердо вирішила написати хазяїнам, хай шукають іншу доглядачку. Виявилось, що

баба брала звідси стрічки, яких тут було повно, і чіпляла Фантикові. Софійка й Сашко допомогли бабі підвестись і допровадили на рідний другий поверх. Фантик, забачивши хазяйку, щасливо замуракував.

42. За здоров'я Катерини

Софійка потрапила до Кулаківських якраз на обід. Василь та Олена пригощали усіх за здоров'я дочки Катерини. Оскільки Софійка забула вдягти намисто то примостилась на лаві й собі. Через відчинене вікно бачила малу Катерину. Між людьми був вусатий дядько – родич Міщенків, яким Кулаківські добряче насолили. Цей родич підбивав клини до однієї жінки. У нього було вже нове прізвище. Софійка терпіти не могла татів, що крадькома до чужих мамів залицяються! Цей чоловік був сином Мішки Білого, який у громадянську війну розбив буржуя ще й хороми підпалив. Назвався Білим, ніби-то чистим, без гріхів попереднього життя. Мішка той ще довго жив, у Кривих Колінах начальствував, нове радянське життя будував. А перед смертю признався, що той маєток, що спалив, був його колишньої коханки, графині Юзефи. Але Юзефа з дітьми (одна дочка від Мішки!) встигла утекти. Нині вони десь за кордоном, а маєток до кінця не згорів і досі стоїть.

43. По черешні

Увечері Софійка зі Сніжаною вже були в Половинчику. А вранці наступного дня, подзенькуючи відрами, прямували з дідусем до лісу по черешні. Дідусь сказав, що Міщенко поміняв прізвище на Білий.

Сніжану аж пересмикнуло, бо йшли до лісу колишнього їхнього мало не родича. Адже Валентин був прапраправнуком Данила Міщенка. Усі Міщенки були хвалькуваті, брехливі, ненадійні.

У лісі виявилось, що предки діда Максима знали на садовництві, і ті вишні, які рвала Софійка виростив дідів прадід Вишня.

44. Перша зустріч із Нею

Софійка і Сніжана побачили художника Пустельника. Він, як завжди, робив своє і на них не зважав. Тому Софійка пішла до нього, і він запросив її разом зі Сніжаною приходити ввечері подивитись на картини.

Відтоді як Софійка повідомила Сніжані про запитини Пустельника, тітонька не знаходила собі місця.

Під час відвідин художника тітка над кожною картиною виголошувала мало не промову. А потім дівчата побачили картину, на якій була намальована Сніжана, а внизу напис: "Перша зустріч із Нею".

Виявилось, що художник, не такий уже й байдужий до Сніжани. Софійка тихенько відчинила двері й пішла додому.

45. День, з якого не втекти

Софійка вирушила у минуле і побачила, що Катеринка стала здоровою. Вона з мамою і братом пішли на базар. Там усі говорили, що почалася війна. Було 22 червня 1941 року.

46. Бабусі й онуки

Софійка налякалась війни, але знайшла фото, де Катерині було років до двадцяти. Дівчина була красива, на виданні. Війна закінчилася, за Катерину можна не хвилюватися. На іншому фото Софійка побачила напис на звороті: "1970-ті рр.". На фото – двадцятирічний юнак із хитринкою в очах і світлою кучмою. Іванків син?

Софійка переноситься у часі.

Хлопець Толик прийшов до хати, де справляли обід за здоров'я Катеринки. Тричі якось по-особливому постукав у вікно, і двері відчинила стара Олена – мама Катеринки. Вона каже Толику, щоб сидів у знайомих, женився за дівчину з хатою. Він копнув горщик з картоплею, бо злий, що він, єдиний нащадок, не живе у цій хаті. Стару Олену поселить у погребі, все одно сусіди кажуть, що вона од людей ховається. Толик нишпорив по хаті, витягуючи з кутків одяг, папери, посуд, інше добро. Коли дістав з-під штандарів горщика, відкрив покришку й побачив печеню, пожбунив горщиком у вікно – розлетілася шибка, їжа впереміш із черепками розсипалася по підвіконню.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

47. Невдалий продаж

Софійка провідала Сашка, який бідкався, що мало заробляє. Дівчина підказала йому, що можна нарвати черешень у лісі Половинчика. Туди з Вишнополя недалеко, можна й велосипедом. Софійка уявила, як Сашко їде своїм деренчливим транспортом з приладнаним до багажника відром ягід. Просто-таки принц на білому коні! Глянути б на розтелепу, котра вляпається колись йому в дружини!

Наступного дня Софійка була в Кулаківських. Толик саме увірвався до бабиної хати з якимось подружжям – покупцями хати. Коли покупці захотіли подивитись на погріб, Олена впиралася, та, врешті полізла туди з Толиком. Виявилось, що у погребі 30 років переховується дід Василь (Васюня), бо після одного бою вернувся з війни і не хотів більше йти), а жінка носила йому їсти у погріб.

Толик вигнав покупців.

48. У Катерини

Кілька днів Софійка помагала з Ростиком, поки робили ремонт у квартирі. Дівчина згадала, що у старій шухляді шафи читала повідомлення саме про Василя, який "Сорок років у підземеллі. Судити його вже не стали... Сам себе покарав!".

Софійка відправилася до молоді Катерини, яка з хлопцем ішла до мами Олени. Тоді у Олени ще жив малий Толик. А його батьки – Іванко і його жінка загинули. Тому весілля Катерина зі своїм хлопцем Семеном вирішили не робити. Почали їсти, і Олена "згадала", що в льох треба віднести сало. Катерина пояснила женихові, що мама нікого не пускає в льох, бо боїться, щоб на крутих східцях ніхто не забився, і в мами такий страх появився відколи тато на війні загинув.

49. До Києва

Сніжана їде до Києва, до свого Пустельника, Сергія, і бере Софійку. Софійка слухняно пленталася містом за тітонькою і тим, кого подумки вже називала дядьком,

ласувала морозивом та милувалась краєвидами. Ані дружини, ані дітей у Пустельника в Києві не було. Тіль квартира його виявилась вузьенькою келією з картинами. Сергій же щовечора мусив іти спати до батьків у хрущівку (а де б він тут помістився?).

50. Такий тісний світ!

Софійку вражала велич будинків, театрів, соборів і смак щонайвищого морозиву, які для своїх дам не втомлювався купувати Сергій. Та найбільше любила тинятися в дворі Пустельникового будинку, який був дуже старовинним. Софійка навіть впізнала місце, де ходив мішель з Юзею!

51. Всі знайомі, всі свої

У напіврозваленій альтанці біля Пустельникового будинку, Софійка встигла обладнати собі невеличку хатку. Сюди із закутків приволокла давні черепки та деталі кінської упряжі: Юзефа ж любила коней! Тут читала книжки про художників, які взяла в Сергія. До Софійки пришла дівчинка років десяти. Її звали Іра. Прізвище – Біла. А батько з нею і мамою не жив. Батька звали Валентин!

Коли Софійка сповістила новину тітоньці, та ані здивувалась, ані зажурилася. Встигла-бо збагнути, що від экс-жениха очікувати можна чого завгодно.

52. Додому

З Києва зі Сніжаною і Софійкою повертався Сергій Кавун. Він мав познайомитися з рідною нареченою, а потім зі Сніжаною подаватимуть заяву до рагсу! Софійка була вже вдома і відразу помандрувала у час Катерини. Вона видавалась з усіх Кулаківських найдобрішою. І була вже не Кулаківською, бо мала прізвище чоловіка. Втім, Франя теж перейшла на чоловікове прізвище, та це не врятувало її від родового прокляття: сімейні чвари, ненависть та сердечні Корнієві муки. Він косував на Клавине подвір'я, де підростала його донька.

Катерина жила в будинку свого чоловіка. Софійці місце видалось дуже знайомим. Свекруха Катерини сказала, що Семена з батьком ще немає, скоро приїдуть. Катерина пішла до кухні варити борщ. Коли той уже булькотів у каструльці, затарабанили по даху краплі дощу, ніби перегукуючись із ним. Дівчина співала: "Іди, іди, дощику! Зварю тобі борщику...", і Софійці раптом пішов мороз поза плечі. Вечеряли удвох: свекруха та стара кульгава баба. Катерина сказала, що чекатиме Семена. Дощ то вщухав, то знову набирив сили. Здалеку почулося гуркотіння грому. За вікном стояла суха шовковиця. Бабуся казала, що це погано, бо може влучити грім. Нарешті повернулись Семен і його батько. Молодий купив Катерині блакитну стрічку!!! І враз сліпуче сяйво блискавки впало на суху шовковицю за вікном, шугонуло об віконну раму й пронизало всю кімнату! Все почало горіти. Годинник на стіні вибивав дванадцять.

Софійка побігла кликати на поміч. До хати вже бігли сусіди, щось гукали, несли відра з водою. Та усі мешканці будинку були вже мертві.

Раптом Софійка збагнула, чому ця садиба видавалась такою знайомою: це її власний двір! Тільки тепер замість хати – п'ятиповерхівка! На місці спаленої кімнати – квартира, де справляються загадкові нічні гульбощі. А над нею – Софійчина.

53. Розслідування триває

Софійка зрозуміла, що настав час, коли небо з землею зійшлося: блискавка! Ось воно, старцеве пророкування!

Софійка розпитала бабу Валю про їхній будинок. Виявилось, що колись тут було пустирище, бо колись там згоріли люди. А через років двадцять розчистили те все й почали ставити цей будинок. Софійка вирішила зарадити пожежі.

54. Хто така червоноголова?

Софійка пішла до Вадима по фото Катерини, де вона була молодша. Софійкадізналася у Вадимової баби, що очі Гордієві Кулаківському проколола баба Олена. Перед цим вона лазила до льоху та вивихнула ногу. Зло зганяла на цьому фото. Толик не спав тоді, бо гриміло дуже. Малим був, років зо п'ять. Але добре врізалось у пам'ять, як баба примовляла: "А бодай тебе осліпило, що через твою захланність такі муки терплю!". Можливо тоді Олена прокляла Катерину.

Софійка вирішила вирушити в Оленин час і не допустити, щоб вона проколола фото. Але фото Олени не було. Було фото Катерини на паспорт і фото діда Анатолія.

Баба Вадима сказала хлопцеві, що Софійка краща за ту його червоноголову. Софійка плакала після цих слів, невже у Вадима є дівчина? Виявилось, що це Ірка Завадчук, бо була покрашена в червоний колір.

55. Крадіжка

Сашко і Софійка взяли пилку і мотузку. Сашко, як завжди, був готовий заради Софійки на все. І куди завгодно. Навіть до шафи.

Сашко і Софійка опинилися в часі, коли повела Семена до себе додому. Проте Софійка й Сашко з Чорнобілкою на руках пішли до Семенової хати. Поки ніхто не бачив, узялися підпилювати стовбур шовковиці. Раптом з'явився Семенів батько, його відволікла Чорнобілка.

Шовковиця поволі, зі скрипом, падала додолу.

56. Скільки коштує життя?

Наступні дні минали в тривозі. Софійка чекала, коли вдруге зійдеться небо з землею. Софійка з Сашком перевдяглися у жебраків і попросилися до хати Семена переночувати. Тепер вечеряли вчотирьох. Катерина таки чекала Семена. Дощ то вщухав, то знову періщив. Удалині загуркотіло. Софійка напружено стежила за настінним годинником. Коли повернулись чоловіки, Софійка сказала, що знає того старця, котрий порадив колись приготувати обід за здоров'я Катерини. І сказала, що старець сказав, що сьогодні може статись біда, і радив пересидіти лиху годину в ямі. Усі сховалися у яму. Гроза пройшла, все було добре.

57. Нічні чудасії

Сашко і Софійка зустріли сліпого старця. Він сказав, що діти зробили все, що належало. Тепер життя поверне інакше. Катерина й Семен, хоча й не матимуть дітей, житимуть з батьками й бабою в тій хаті ще довго, щасливо і помруть своєю смертю. Софійка ще хотіла знати, чи зніметься прокляття, але старець зник.

58. Щасливі зміни

Якось Софійка зустрілася з Вадимом. Його дід Анатолій написав лист, що мав

провал у пам'яті: жив, займався бізнесом, але йому зовсім вибило, що є баба і Вадим. Тепер він повертається до баби.

59. До старого парку

У кімнаті на Софійку чекала записка, прикріплена на камінчику. Сашко запрошував на побачення в старий парк.

Виходячи з під'їзду, Софійка побачила, що мешканці нижньої квартири повернулися з Москви і тепер носили речі з таксі. Виявляється, баба Валя написала їм, щоб шукали нову доглядачку. А вони раптом вирішили повернутися.

Поголюючи парком, Софійка дійшла до оселі Валентиного сина. Валентин із сином звідкись поверталися. Виявилось, що Валентин уже жив тут, зі сім'єю, але ще вирішив провідати дочку Іру в Києві і допомогти грошима.

Уже мало не коло самого будинку мусила ховатись у кущі. Біля рогу стояв худенький хлопчик із прив'ялим букетиком польових квітів. Знудьговано колупав носком святкового босоніжка пилюку й раз по раз діловито поглядав то на руку, де в людей буває годинник і де в нього нічого не було, то на Софійчин балкон. Уже пів на восьму, а він і досі... От що робити з цим Сашком?! Софійка не підійшла до нього і пішла додому з протилежного боку.

Наступного ранку подзвонив Вадим. Він повідомив, що вернулися батьки: випадково здибалися і вирішили помиритись.

60. Ще одна таємниця шафи

Софійка раділа, що у Вадима все налагоджується, із кожним днем він стає ближчим, усе більше вартим Софійчиного кохання.

Одного разу шафа закинула Софійку у майбутнє. Вона вчиться у Києво-Могилянці. У Вишнополі є ресторанчик "Русалонька". Зайшла туди. У дзеркалі побачила себе: темне густе волосся, коралові уста й чиста ніжна шкіра, красуня! У ресторані зустріла дорослого Вадима, він просить Софію за стіл, замовляє багато страв, має гроші і гарну машину. До нього дзвонить Ірка Завадчук, адже він тепер з нею. Вадим бреше їй, що він на роботі і не приїде. Що ж, прокляття прокляттям, а характер характером.

Раптом Вадим показав Софійці власника ресторану, яким виявився... Сашко. Сашко сказав Софійці: "Я знав, що колись ти повернешся! Я чув, що пишеш для дітей: перечитав у журналах всі твої казки... Я хочу, щоб ти стала моєю дружиною, моєю... Русалонькою!".

У найцікавішу хвилину Софійка повернулася додому і сиділа у шафі.

61. Обнадійливий ранок

Вадим подзвонив і повідомив, що татів брат (той, що вважався загиблим наркоманом) повернувся додому. Баба Вадима запрошувала Софійку на вечерю в честь об'єднання родини. Софійка відмовилась.

А під балконом її кликав Сашко і питав, як пройшла ніч, бо була повня. Але ніч пройшла дуже тихо. А по вулиці йшов Валентин, очевидно, щойно повернувся з Києва. З ним була його київська Іринка.

*Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*